

CỎI ÁO PHONG TRẦN

1

Người đi cỡi áo phong trần
Còn đâu gió bụi mà gần được nhau?
Em về trên đó làm sao
Đêm đen dịu vợ sao nào là em?

2

Người đi giấc ngủ im lìm
Đơn côi trăng lạnh hiên thêm mắt cay
Thiên thu cách trở u hoài
Gọi người một cỡi đêm ngày âm dương

3

Người đi quanh quẻ phố phường
Phù vân hư thực thực đường chiêm bao
Ngổn ngang bao nỗi dạt dào
Ngậm ngùi đất lạnh trời cao bàng hoàng

4

Người đi trắng nước lờ làng
Gió mưa nức nở bẻ bàng thở than
Chim kêu lạc cánh trên ngàn
Mộng hoa viễn xứ bên nàng còn đâu?

5

Người đi lặng lẽ sông sâu
Giã từ phiền não dãi dầu trần ai
Đâu ngờ một buổi xuân mai
Giọt xuân thút thít sương bay mù trời

6

Người đi chiếc lá cây rờn
Nằm trên phiến đá không lời vô âm
Tĩnh mê mơ tưởng hay lầm
Thôi rồi một kiếp đời tầm nhả tơ

7

Người đi ngọn gió phát phơ
Đường xa lặng lẽ bơ vơ chợ chiều
Cây hai hàng dãy tiêu điều
Màu tang tóc nặng nề nhiều trăm năm

8

Người đi mắt biệt mù tăm
Xót xa tình nhớ xa xăm một mình
Hoa cài áo tím làm thình
Còn đây kỷ niệm với hình mà thôi

9

Người đi nắng úa chiều trôi
Buồn nghe tiếng hạc chuông hồi xa xa
Lẽ loi liễu rũ la đà
Cô liêu sầu gánh chiều tà vắng tanh

10

Người đi bong bóng mong manh
Nắm tro thế sự ngọn ngành thương tang
Dậm mồn lối nhỏ lang thang
Tìm em đốt lại nén nhang vào đời

11

Em đi về cỡi xa vời
Một thương hai nhớ ngậm ngùi tà huy
Đò chiều nuối bến phân ly
Trăng treo viễn dặm kinh kỳ hoang vu

12

Ăn năn sáng tối cho dù
Muôn màng một bóng mịt mù ngàn năm
Ra vào sau trước cố am
Hồn treo trong gió khói lam nương chiều

Nam Thảo

(Gởi người vợ đã xa đời không lâu)